

különszám
Júlia

Világszerte Nr. 1

Melanie Milburne

Soha ne mondd, hogy soha!

Lynne Graham

Férjek gyöngye

Lindsay Armstrong

Ne hozz kísértésbe!

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Melanie Milburne, 2013 – Harlequin Magyarország Kft., 2016*

A mű eredeti címe: *Never Say No to a Caffarelli* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)
Magyarra fordította: Czárán Judit

© *Lynne Graham, 2011 – Harlequin Magyarország Kft., 2016*

A mű eredeti címe: *The Marriage Betrayal* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)
Magyarra fordította: Kiss Gábor

© *Lindsay Armstrong, 2014 – Harlequin Magyarország Kft., 2016*

A mű eredeti címe: *An Exception to His Rule* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)
Magyarra fordította: Herczog Gábor

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA KÜLÖNSZÁM 74. számában, 2016
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-407-331-4

• *Kép:* Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2016

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Melanie Milburne

Soha ne mondd, hogy soha!

1. FEJEZET

– Hogyhogy nem adja el? – kérdezte Raffaele Caffarelli a londoni titkárnőjét.

Margaret Irvine széttárta a karját.

– Fogalmam sincs. Én csak azt tudom, hogy Miss Silverton visszautasította az ön ajánlatát.

– Akkor kínálja neki többet.

– Már megpróbáltam, de azt sem fogadta el.

Rafe türelmetlenül dobolt az ujjával az asztallapon. Nem számított efféle ellenállásra, hiszen eddig minden úgy ment, mint a karikacsapás. Az oxfordshire-i Dalrymple-birtokhoz ugyanis alkalmi áron jutott hozzá, csak aztán kiderült, hogy a kúria épületén kívül egy kisebb ház is található a területen, amely nem szerepel a tulajdonjogi szerződésben. A cégvezetője és az ingatlanügynöke azonban egyhangúan állították, hogy ez nem probléma, gyerekjáték lesz az épületet megszerezni, legfeljebb a piaci értékénél egy kicsit magasabb árat kell kínálni érte.

Úgyhogy ő tett is a tulajdonosnak egy roppant nagyvonalú ajánlatot a meglehetősen rossz állapotban levő kis házra, amelynek a tatarozását mielőbb el akarta kezdeni. De hát mit akar ez a nő tulajdonképpen? Ha egy csöpp esze lenne, nem utasítana vissza egy ilyen summát.

Nem, ilyen könnyen azért nem fogja feladni. A „kudarc” szó egyébként sem szerepelt Rafe a szótárában. Egy ilyen apróság nem fogja meggátolni, hogy keresztülvigye az akaratát.

– Gondolja, hogy ez a Silverton nevű nő megneszelte, hogy én akarom megvenni a Dalrymple-majort?

– Nem tudom – vont a vállát Margaret. – De nem tartom túl valószínűnek. Eddig a sajtó még nem harapott rá az ügyre, ráadásul James hét lakat alatt elzárva tartja a dokumentumokat, és az utasításának megfelelően ügynökön keresztül tettünk a hölgynek ajánlatot. De miért kérdezi? Talán személyesen ismeri Miss Silvertont?

– Nem, csak a fajtáját. Az ilyen, ha megszimatozza, hogy egy gazdag befektető vetett szemet a házára, megpróbálja szemérmetlenül felszórfolni az árat. – Most egy kiadós káromkodás következett.

– De én akkor is akarom azt a birtokot. Mégpedig az egészet.

Margaret a főnöke orra elé tolt egy dossziét.

– Találtam néhány cikket Lord Dalrymple-ről, a kúria volt tulajdonosáról. Állítólag az öregúr odavolt Poppy Silvertonért és a nagymamájáért, Beatrice-ért. Az idős hölgy, aki közben ugyancsak elhalálozott, a házvezetónője volt, és éveken keresztül nála dolgozott.

– A dögkeselyű... – mormolta Rafe.

– Ki? A nagymama?

Rafe hátrasimította a haját, és felállt.

– Tudjon meg mindent erről a Pollyról, amit csak lehet. Azt akarom, hogy...

– Poppy. Poppynak hívják.

– Jó, akkor legyen Poppy! – forgatta a szemét bosszúsan Rafe. – A lényeg, hogy mindent tudni akarok róla. A magánéletéről is. Az is érdekel, ki a szeretője, és milyen méretű melltartót hord. Minden lehetséges forrást használjon fel! Hétfő reggelre legyen az asztalomon az összes információ.

Margaret összevonta gondosan festett szemöldökét.

– Rendben, máris munkához látok – mondta engedelmesen.

Ám a férfit valahogy ez sem nyugtatta meg. Idegesen járkált fel-alá a dolgozószobájában, és arra gondolt, hogy talán inkább személyesen kellene körbeszimatoznia a terepen. Úgysem járt még a birtokon, csak fényképen látta, amit James küldött át neki e-mailben. És akkor legalább az ellenséget is közelebről szemügyre vehetné.

Hirtelen elhatározástól vezérelve az autókulcsáért nyúlt.

– Elutazom a hétvégére – mondta. – Sürgős esetben el tud érni telefonon. Egyébként hétfőn találkozunk.

– Megkérdezhetem, ki a szerencsés hölgy? Még mindig a kaliforniai bikinimodell?

Rafe felvette a zakóját.

- Akármilyen meglepő is, ezúttal egyedül tervezem tölteni a hétvégét. – Majd mikor meglátta Margaret kétkedő arckifejezését, megkérdezte: – Miért néz így rám?
- Mert szerintem az idejét sem tudja, mikor töltötte utoljára egyedül a hétvégét.
- Na és? – vonta össze a szemöldökét Rafe. – Egyszer ezt is el kell kezdeni.

Mikor szombat délután nyílt a teázó ajtaja, Poppy éppen a hármassztaleszedésével volt elfoglalva. Bár háttal állt az ajtónak, rögtön megérezte, hogy nem törzsvendég érkezett. Valahogy más volt a hangja az ajtócsengőnek. Ahogy hátrafordult, azonnal ráfagyott az arcára a barátságos mosoly, és hosszú ideig földbe gyökerezett lábbal bámulta a belépő férfi nyitott ingallérből kivillanó, barnára sült nyakát.

Szerencsére gyorsan összeszedte magát, és a fejét dacosan hátravetve egyenesen a koromfekete szempárba nézett. A már-már ijesztően vonzó, kissé borostás arcot mintha ismerte volna valahonnan. Lehet, hogy valami filmsztár? Vagy más híresség? Egy sereg név jutott eszébe, de végül mindegyiket elvetette.

- Jó napot. Hány személy lesz? – kérdezte, mikor végre sikerült megszólalnia.
- Csak egy.

Furcsa, gondolta Poppy. Pedig nem az a típus, aki nyilvános helyen egyedül szokott üldögélni egy asztalnál. Ellenkezőleg, az ilyeneket többnyire egész hárem követi, akárhova mennek.

Lehet, hogy valami modell, és azért olyan ismerős, mert magazinokban szokott férfikozmetikumot reklámozni? Azok keltenek ilyen szívdöglesztően magabiztos, merész, mégis laza benyomást.

A következő ötletétől maga is megijedt. És mi van, ha valami gasztroblogger? Te jó ég! Lehet, hogy nemsokára egy internetes portálon fog ócsárló megjegyzéseket olvasni a teázójáról? Mióta a szomszéd faluban megnyílt a vendéglő – ha csak rágondolt, már rosszul volt –, azóta alig tudja a felszínen tartani magát. A gazdasági válság miatt az emberek nem nagyon engedhetik meg maguknak, hogy drága teákat igyanak, és ha mégis ki akarnak kapcsolódni valahol, akkor inkább a volt barátja vendéglőjébe mennek vacsorázni.

Miközben odakísérte a négyes asztalhoz, alaposan megnézte magának a jóképű idegent.

- Ez megfelel? – kérdezte. – Innen pompás kilátás nyílik a Dalrymple-birtokra és a labirintusra.

De a férfit nem nagyon látszott érdekelni a kilátás, csak futó pillantást vetett rá, aztán megint odafordult hozzá, mire Poppynak rögtön szaporábban kezdett verni a szíve. Istenem, milyen gyönyörű fekete szeme van! És milyen szexi a szája! Férfias és mégis érzéki. De miért nem ül már le? Ha még sokáig így kell felnéznie rá, elmerevedik a nyaka.

– Talán valami turistalátványosság ez a kúria? Bár az sem lenne csoda, mert tényleg olyan, mintha egy Jane Austen-regényből pottyant volna ide.

Poppy elmosolyodott.

– Hát, igen, sajnos, ez az egyetlen látványosság a környéken. De a nagyközönség számára nem látogatható.

- Kár.

– Amúgy tényleg varázslatos hely. – Poppy szomorúan felsóhajtott. – Én majd az egész gyerekkoromat ott töltöttem.

Az idegennek hirtelen érdeklődés ült ki az arcára.

- Valóban?

– Igen. A nagyanyám Lord Dalrymple házvezetőnője volt. Tizenöt éves korától egészen a haláláig nála dolgozott. Soha nem fordult meg a fejében, hogy máshol keressen munkát. Manapság ritka az ilyen hűséges alkalmazott, nem gondolja?

- Ahogy mondja.

– Fél évvel Lord Dalrymple halála után hunyt el. – Poppy megint mélyet sóhajtott. – Az orvosok szerint verőértágulatban, de szerintem azért, mert Lord Dalrymple halála után úgy érezte, nincs már tovább értelme az életének.

- És jelenleg ki lakik ott?

– Senki. Az épület több mint egy éve üresen áll. Bár állítólag közben már megvette valaki, de senki nem tudja, ki az új tulajdonos, és milyen tervei vannak az ingatlannal. Csak remélni merjük, hogy nem valami pénzéhes befektető az illető, akinek még ízlése sincs. Mert ha így van, akkor megint eltűnik a világból egy darabka történelem, és helyette felhúznak ide valami ronda, modern épületet. Mert ezt szokták korszerű építkezésnek nevezni – tette hozzá a kezével idézőjelet rajzolva a levegőbe.

– Miért, nincsenek törvények, amelyek ezt megtiltanák?

– Lehet, hogy vannak, de a gazdagok sokszor úgy gondolják, hogy rájuk nem vonatkoznak a törvények. – Poppy megvetően elfintorította a száját. – Az ilyenek annál gátlástalanabbak és lelkiismeretlenebbek, minél több a pénzüik. És ez nagyon szomorú. Szerintem a Dalrymple-kúriában inkább egy családnak kellene laknia, kár lenne belőle wellnesskétlakot csinálni, ahol mindenféle újkori playboyok tivornyázhatnak a barátnőikkel.

– Azért egy átlagos családnak mintha kicsit túl nagy lenne az épület, nem gondolja? Hiszen van benne vagy három emelet.

– Négy – javította ki Poppy. – Sőt ha a pincészetet is hozzászámítjuk, akkor öt. De szerintem a birtok akkor is kifejezetten egy családnak lenne való. De sajnos Lord Dalrymple felesége meghalt gyermekágyi lázban, és a kisbabájuk sem maradt életben, így a lord örökös nélkül maradt.

– Ezek szerint nem nősült újra?

– Nem. Clara volt élete nagy szerelme, s miután ő meghalt, Lord Dalrymple többé nem nézett nőre. Ez is ritka manapság, nem gondolja?

– De igen, azt hiszem, igaza van.

Poppynak most már semmi nem jutott eszébe, amivel fenntarthatná a társalgást, úgyhogy inkább gyorsan elvett a szomszéd asztalról egy étlapot. Különben is, hogy jut eszébe egy vadidegen pasással hűségéről meg szerelemről beszélgetni? Igaza van Chloének, a pincérnőjének. Gyakrabban kellene kimozdulnia otthonról. A barátja árulása óta kifejezetten emberkerülővé vált. Nyilván azért, mert nem szeretne még egyszer úgy járni, mint Oliverrel, aki a bizalmába férkőzött, aztán meg kihasználta, és alattomos módon átverte. Akinek nem rá volt szüksége, csak a tudására és a tapasztalatára, hogy saját vendéglőt nyithasson.

Istenem, hogy lehetett ilyen naiv és hiszékeny! És ha belegondol, hogy kis híján le is feküdt vele...

– A mai kínálatunkból a gyömbéres süteményt tudom ajánlani málnalekvárral és tejszínhabbal – nyújtotta oda a férfinak az étlapot.

Ám a fekete szemű fickót nem érdekelte az étlap.

– Csak egy kávét kérek – mondta, és leült.

Poppy értetlenkedve csóválta a fejét. Van vagy negyven különböző fajta teájuk, és ő kávét akar inni?

– Értem... és milyen kávét szeretne? Van kapucsínónk, café latténk...

– Egy dupla eszpresszót kérek cukor nélkül.

Úgy látszik, a fickó még mosolyogni sem tud. És mi az ördögnek ül be valaki egy teázóba, ha csak egy kávét akar inni? Egyébként is roppant idegesítő alak. Valahogy Poppynak az volt az érzése, mintha titkon mulatna rajta. Talán a régimódi ruháját meg kötényét találja viccesnek? Vagy a vörös hajába tűzött csipke főkötőt? De hiszen ezekre szükség van az autentikus Edward korabeli miliő megteremtéséhez. Mindig is azt szerette volna elérni, hogy a vendégei egy-két órára szakadjanak ki ebből a rohanó, modern életből, hogy legyenek újra képesek úgy élvezni egy csésze teát meg egy szelet nagyanyáink receptje szerint készült tortát, ahogy azt a régiek tudták.

– Egy dupla eszpresszó. Igenis, máris hozom.

Poppy sarkon fordult, gyorsan felkapta a tálcát, amit a hármasszalonon hagyott, bevitte a konyhába, és úgy vágta le az asztalra, hogy a csészék és tányérok csak úgy csörömpöltek.

Chloe meglepetten nézett fel a vajkrémes torta készítéséből.

– Mi történt? – kérdezte. – Miért vagy ilyen ideges? Csak nem az a szemétláda Oliver jött be a ribanc barátnőjével, hogy sót szórjon a nyílt sebre? Ha csak rágondolok, hogy ellopta a legjobb

receptjeidet, és most úgy árulja a süteményeidet, mint a sajátjait, legszívesebben levágnám a tudod mijét, és felszolgálnám neki előételként a csodálatos vendéglőjében.

– Nem – felelte Poppy, és gyorsan bepakolta a szennyes edényt a mosogatógépbe. – Csak az előbb bejött egy fickó, akit mintha már láttam volna valahol...

Chloe azonnal letette a kezében levő kést, és lábujjhegyen a lengőajtóhoz lopakodott.

– Te jó ég! – kiáltotta elkerekedett szemmel. – De hiszen ez a három RC egyike!

– Micsodának az egyike? – kérdezte Poppy kissé ingerülten.

– A Caffarelli fivéreké. Három van belőlük, Raffaele, Raoul és Remy. Rafe a legidősebb közülük. Híres francia-olasz multimilliárdos família, biztos hallottál már róluk. Magánrepülőgépen járnak, méregdrága versenyautókon száguldoznak, és tüzes bombázókkal mutatkoznak...

Poppy odalépett a kávéfőzőhöz.

– Az lehet, de hogy jó modorra nem tanították meg, az biztos. Még a kérem meg a köszönöm szót sem ismeri.

Chloe megint kikukucskált az ajtón.

– Nyilván úgy gondolja, hogy a hozzánk hasonló csórókkal nem kell udvariasnak lenni.

– A nagymamám mindig azt mondta, hogy egy ember jelleme abban mutatkozik meg, hogy hogy bánik azokkal, akiket nem muszáj tisztelnie – felelte Poppy. – Lord Dalrymple ebből a szempontból is példakép volt. Ő minden emberrel egyformán bánt, akár takarítónő, akár valami cégóriás tulajdonosa volt az illető.

Chloe visszament a tortájához.

– El sem tudom képzelni, mit keres egy Caffarelli a mi álmos kis településünkön. Mióta megépült az új autópálya, már véletlenül se nagyon téved ide turista.

Poppy hirtelen megmerevedett.

– Te jó ég! Azt hiszem, tudom, miért van itt.

– Miért?

– Biztos ő a Dalrymple-uradalom új tulajdonosa. – Poppyt elöntötte a düh. – Ő az, aki engem is ki akar túrni az otthonomból. Mindjárt tudtam, hogy valami nem stimmel azzal a nővel meg az ingatlanügynökkel, akik tegnapelőtt itt jártak. Fogadni mernék, hogy ez a fickó küldte őket, hogy elvégezzék helyette a piszkos munkát.

– A francba! – fitorította el az arcát Chloe. – Ez nem sok jót jelent.

– De nem ám! – mondta Poppy, majd mosolyt erőltetve az arcára fogta a kávé, és elindult vele az ajtó felé. – Ez háborút jelent.

Mikor Rafe körülnézett a bájosan régimódi teázóban, úgy érezte, mintha egy másik világba csöppent volna. Egyáltalán nem csodálkozott volna, ha egyszer csak nyílik az ajtó, és egy első világháborús uniformisba öltözött katona lép be rajta, a karján valami elegáns dámával. A levegőben pompás házi sütemény illata terjengett, minden asztalon friss mezei virág – szagosbükköny, nefelejcs meg harangláb –, és kézzel hímzett szalvéta a vendégeknek. A teáscsészék és tányérok finom, régi porcelánból készültek, viszont nem voltak egyformák, nyilván mert különböző régiségkereskedésekben szereztek be őket.

A berendezés sokat elárult a tulajdonosról. Rafe rögtön kitalálta, hogy a vörös hajú szépség, akivel az imént beszélgetett, csak Poppy Silverton lehet. Bár őszintén szólva nem egészen ilyennek képzelte. Ő egy dörzsölt, korosodó nőszemélyre számított, Poppy Silverton ellenben olyan volt az aranyvörös fürtjeivel, karamellszínű szemével és rózsás ajkával, mint egy mesebeli tündér. A bőre hófehér és makulátlan, csak az orra szeplős egy kicsit – mintha Hamupipókéből és Csingilingből gyúrták volna össze.

Nagyon helyes, de nem az esete.

Ebben a pillanatban nyílt a lengőajtó, és a lány már hozta is a friss, gőzölgő kávé. De miért ez a műmosoly az arcán?

– Meghoztam az eszpresszóját, uram.

Ahogy letette elé a csészét, Rafe orrát megcsapta a parfümjének az illata.

– Köszönöm – mondta.

A nő most felegyenesedett, és ránézett.

– Biztos nem kér hozzá egy szelet tortát? De van kekszünk meg aprósüteményünk is, ha azt jobban szereti.

– Nem vagyok oda az édességekért.

A nő erre lebiggyesztette az ajkát, mintha az efféle rossz ízlést jellemhibának tekintené.

– Szendvicsünk is van – közölte kissé megvetően.

– Köszönöm, a kávé elég lesz – felelte Rafe.

Mikor Poppy előrehajolt, hogy felvegyen a földről egy lehullott szagosbükkönyoszirmot, Rafe orrát megint megcsapta az illata. Ráadásul a dekoltázsára is sikerült egy pillantást vetnie. A lánynak amúgy törékeny balerinaalkata volt, de a megfelelő helyeken mégis a megfelelő domborulatokkal rendelkezett, a dereka pedig olyan karcsú volt, hogy Rafe nem tudott nem gondolni rá, hogy a két kezével átérné. És valahogy az volt az érzése, mintha a lány nem nagyon sietne vissza a konyhába. Csak nem jött rá máris, hogy ki ő?

Most Poppy odament egy másik asztalhoz, és elkezdte rajta a már eddig is példás rendben sorakozó szalvétákat rendezgetni. Rafe egy pillanatra sem tudta levenni róla a szemét, egyszerűen mágnesként vonzotta a tekintetét ez a lány, aki valami egészen bájos módon nem e világi jelenség volt.

Szedd össze magad! Azért jöttél, hogy megvegyél egy házat, és nem azért, hogy egy rafinált nőszemély behálózson. Ne hagyd, hogy megtévesszen az ártatlan őzikeszemével!

– Mindig ilyen zsúfolt ez a hely? – kérdezte.

Poppy megfordult, a szeme villámokat lövellt. Látszott rajta, hogy nem értékeli a férfi humorát.

– Délelőtt bolondokháza volt, még egy második tepsi kalácsot is sütnünk kellett.

Rafe tudta, hogy hazudik. Ez a falucska annyira elhagyatott, hogy innen valószínűleg még a templom egere is elköltözik valami izgalmasabb vidékre. Éppen ezért volt neki olyan fontos, hogy megszerezze a birtokot. A fekvése miatt ugyanis ideális lenne luxusszállodának, ahova gazdag és híres emberek elvonulhatnak, ha egy kis nyugalomra vagy magánéletre vágynak.

Ivott egy korty kávé, amely sokkal finomabb volt, mint várta.

– Mióta üzemel ez a teázó? Gondolom, maga a tulajdonos.

– Két éve.

– És azelőtt mivel foglalkozott?

Poppy lesöpört egy szinte észrevehetetlen morzsát a szomszéd asztalról.

– Séfhelyettes voltam egy vendéglőben, a Sohóban. De aztán úgy döntöttem, hogy visszajövök ide, mert szerettem volna több időt együtt tölteni a nagymamámmal.

Rafe biztos volt benne, hogy más oka is lehetett, hogy a lány szakmát váltott, nem csak ez. Már most roppant kíváncsi volt, mit sikerül a titkárnőjének kiderítenie a lányról.

– És a szülei? Ők is itt laknak?

– Nincsenek szüleim – felelte Poppy szomorúan. – Mind a ketten régen meghaltak már.

– Ó, nagyon sajnálom.

Rafe maga is árván nőtt fel. Tízéves volt, mikor az édesapja és az édesanyja a francia Riviérán egy jetski-balesetben életüket veszítették. Őt zsarnok nagyapja, Vittorio nevelte, úgyszólván gyanította, Poppynak azért jobb gyerekkora lehetett a nagymamájánál, mint neki.

– Csak átutazóban van nálunk, vagy hosszabb ideig marad? – kérdezte a lány.

Rafe akkurátus pontossággal visszahelyezte a csészéjét a csészealjra.

– Csak átutazóban vagyok – felelte.

– És mégis mit csinál itt?

Rafe azon tűnődött, vajon csak képzele-e, hogy a lány szeme harciasan megvillant.

– Egy kis kutatást végzek.

– Mit kutat?

– Van egy projekt, amelyen dolgozom.

– Miféle projekt?

Rafe megint a csészéért nyúlt, és tetőtől talpig végigmérte Poppyt.

– Maga minden vendéget ilyen alaposan kifaggat?

A lány összepréselte az ajkát.

– Az a helyzet, hogy tudom, miért van itt.

A férfi elővette leglefegyverzőbb mosolyát, amelynek számtalan üzleti sikert és számtalan megnyíló hálósobaaajtót köszönhetett már az életben.

– Igen, eltalálta. Azért jöttem, hogy tegyek önnek egy visszautasíthatatlan ajánlatot. – Majd elbizakodottan hátradőlt a székén. – Szóval mennyit akar a házért?

– Semennyit. A házam nem eladó! – közölte Poppy villámló tekintettel.

Rafe érezte, ahogy hatalmába keríti valami nagyon ősi, nagyon primitív ösztön – nevezzük vadászösztönnek. Szóval a kislány játszani akarja a hajthatatlant. Nem baj, ő szereti a kihívásokat. Minél nagyobb a kihívás, annál jobb.

Hosszan nézte a lány haragtól kipirult arcát. Pontosan tudta, mit akar. Addig srófolni felfelé az árat, amíg az utolsó pennyt is ki nem imádkozza a zsebéből.

Nos, ez várható volt.

– És mégis mekkora az az összeg, amely a véleménye megváltoztatására bírná?

Poppy szája olyan keskenyre szűkült, hogy már szinte csak egy vízszintes vonal látszott belőle.

– Na, ide figyeljen, Mr. Caffarelli! Vegye tudomásul, hogy engem nem tud megvásárolni!

A férfi tekintete a lány ruhakivágásába vándorolt, aztán újra a szemébe nézett.

– Félreértett, Miss Silverton. Én nem magát akarom megvásárolni, hanem a házat.

– Azt sem kapja meg! – felelte Poppy fülig vörösödve.

Rafe-en olyan izgalom lett úrrá, amelyet még az ágyékában is érzett. Az idejét sem tudta, mikor mondott neki utoljára egy nő nemet. Úgyhogy Poppy Silverton ellenkezése azonnal felébresztette benne az alfa-hímet. Nem baj, gondolta, így még sokkal szórakoztatóbb lesz a dolog. Mert most már egészen biztos, hogy nem nyugszik, amíg meg nem szerzi a házat – meg persze a tulajdonosát ráadásként.

Mikor felállt, a lány ösztönösen hátrálni kezdett, mintha attól félne, hogy tüzet okádó sárkányként megperzseli a leheletével.

– De még mennyire hogy megkapom! – A tekintetével szinte átfúrta Poppyt, majd elővett egy ötvenfontos bankjegyet, és letette az asztalra. – Ezt a kávéért. Nem kell belőle visszaadnia.